

път майка и син нямаха еднакви мисли. София не одобряваше решението на Лудвиг. Вероятно той щеше да остави жена си за регентка, а тази мисъл за нея беше непоносима. Освен това кръстоносните походи не носеха никаква полза, освен безкрайни дни и вечери, прекарани в тревога и неизвестност. А младият ландграф бе с нежно здраве и крехка порода. Можеше ли да издържи лишенията и опасностите на такъв тежък поход?

Лудвиг прегърна жена си с почитателна нежност, след това отиде при старата ландграфиня и поиска майчината ѝ благословия.

В капелата бе съвсем тихо. Слънчевите лъчи, които минаваха през цветните стъкла на прозорците, хвърляха игриви петна връз прабългарните мраморни плочи на пода, изтръгваха златни искри от короната на богородица, която държеше в ръцете си тялото на мъртвия Спасител. Навън, през отворената врата, шумеше пролетно раззеленилия се лес. Птици виеха гневдвата си връз капителите на портала. Остър лъх на теменуги никнеше от ярката зеленина край стените.

Леки стъпки отекнаха в утринната тишина. В капелата влязоха ландграфът с жена си и децата си. Лудвиг бе облечен в дълга сива туника с червен кръст на гърдите. Малкият Херман носеше щита му. София държеше в дребните си ръчички китка цветя. Двете по-малки бяха в къщи, Едното едва бе проходило, а другото бе в люлка.

Елисавета пое сабята от ръцете на кръстоносеца и я вдигна високо с девет си ръце. Изкачи стъпалата, които водеха към статуята на Дева Мария. Сложи я пред краката на Богородицата. Лудвиг прегъна коляно, дигна високо ръка и каза:

— Давам своя обет, че ще посветя всички свои сили и живота си, за да запазя от осквернение гроба Господен. Примаам кръста! Амин.

Зашъпна гореща молитва. До него коленичиха ландграфинята и децата.